

Пам'яті Миколи Бажана

Останнього, мабуть, з великих
до спиту Шевченко прикликав,
слова нам лишивши, словища,
слівцята, слів'ятка, словинки, —
йому там видніше. Він — вище.

Він вище на цілі епохи,
він зрить, як женуть словохоти
рядки з-під пера, стирлувавши
в отари муштровані блохи, —
він бачить... Але ж не підкаже...

Йому наші душі видніші:
сукрицею писані вірші,
чи потом, чи тушшю із сажі,
і кращі, і гірші, «та інші», —
він бачить... Але ж не підкаже...

Хай слава його нас підносить! —
плетуть своє липове лико
броунівські юрми дрібноти.
Минає епоха великих?
Надходить година безликих?

Він знає, звичайно. Він — вище.
Ми ж тут, по зіниці у хвищі
запеклого часу, не голі,
ждемо не священних (якби ж ще!) —
чекаєм закличних глаголів.

Калинове слово внучате
аж терпне, так рветься звучати
у вічі грядущому дневі.
Коли ж, врешті-решт, нам початись,
поезії вічні спудеї?!

Землею часовище свище,
барометр сторіччя — на грудні.
Слів'ятка, словинки, словища, —
як вас, недобутих, лежить ще
в Шевченковій зоряній рудні!

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.